

РЕШЕНИЕ

№ 2239

гр. София, 05.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав, в публично заседание на 02.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Албена Рибарска, като разгледа дело номер **3080** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр.чл.11, т.1, б.”б” от Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/.

Със Заповед №РД-09-01-399/22.03.2010г., издадена от И. Д. на Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация”, на основание чл.11, т.1, б.”б”, вр.чл.7, ал.2, т.3 от ЗАвтП и чл14, т.2, вр.чл.8, т.5 и чл.6, ал.6, т.3 и ал.8 от Наредба №11/31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари /обн.ДВ, бр.108 от 2002г./ са прекратени правата, произтичащи от лиценз на общността №370 за международен превоз на товари, издаден на 18.10.2007г. на “Л. К.” Е., ЕИК*.

Така издадената заповед, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и по реда на чл.152 АПК, е била оспорена от “Л. К.” Е.. Наведените в жабата основания са допуснати съществени процесуални нарушения, нарушение на материалния закон и противоречие с целта на закона. Конкретните фактически твърдения в подкрепа на сочените основания са, че в ЗАвтП и Наредба №11/2002г. била налице непълнота по отношение на последиците за лицензиран превозвач, който не докаже в срока по чл.6, ал.8 от Наредба №11/2002г. финансова стабилност. Било недопустимо тази непълнота да се запълва чрез властническо тълкуване, че не представянето в срока по чл.6, ал.8 от Наредба №11/2002г. на изискуемата справка и приложенията към нея означава, че лицензираният превозвач е престанал да отговаря на изискването за финансова стабилност. По този начин административният орган налагал тежка по своите последици санкция въз основа на направено от него предположение, а правно значимо предположение /презумпция/ можело да се установи само със закон. При липса на установена в закона необорима презумпция, срокът по чл.6, ал.8 от Наредба №11/2002г.

не бил фатален и не можел да бъде преклузивен, след като не бил свързан с упражняването на субективно право, а с изпълнение на публично задължение, което не можело да се преклудира с неговото изтичане. На следващо място се твърди, че не уведомяването за започване на производството в съотв. с чл.26, ал.1 от АПК, било съществено процесуално нарушение. Съществено процесуално нарушение било и неизясняването на фактите и обстоятелствата от значение за случая /чл.35 от АПК/. На последно място се твърди, че обжалваният акт бил издаден в противоречие с целта на закона, тъй като се нарушавали обективните критерии за осъществяване на определена дейност чрез субективните представи на административния орган и на формално основание се отнемало правото на труд и препитание на повече от десет семейства. С така изложените фактически твърдения и правни доводи се иска АС-С. град да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед.

В срока и по реда на чл.163, ал.2 от АПК, ответникът не депозира писмен отговор по жалбата.

В с.з. пред АС-С. град жалбоподателят не се представлява, но чрез депозирана писмена молба поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, като прилага към нея писмени доказателства- счетоводен баланс и отчет за приходи и разходи на дружеството.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-С. град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното :

Жалбата е допустима, като подадена в срок срещу акт, който подлежи на обжалване и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Между страните по делото няма спор, че в полза на дружеството-жалбоподател е бил издаден лиценз на общността №370/18.10.2007г. за международен превоз на товари, произтичащите права от който са прекратени с обжалваната заповед.

По силата на чл.7, ал.2 от ЗАВП, лиценз на Общността и лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република Б с автомобили с българска регистрация се издава на търговци по смисъла на Търговския закон, когато отговарят на изискванията за благонадеждност /добра репутация/ професионална компетентност и финансова стабилност, критериите и реда за доказване на която са уредени в Наредба №11/31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, издадена от министъра на транспорта и съобщенията /обн.ДВ, бр.108 от 2002г./. Съгласно чл.2, ал.1 от същата международен превоз на пътници и товари може да извършва всеки или търговско дружество, което притежава лицензия. Разпоредбите на чл.6, ал.6, т.3, ал. и ал.8 от същата наредба задължават лицензираните превозвачи да доказват на всеки две години от издаването на лиценза своята финансова стабилност, като в период един месец до изтичането на двегодишния срок представят справка /приложение №3/, с приложени към нея счетоводен баланс към последно число на предходния месец; банкова гаранция, отговаряща на изискванията на чл.6, ал.5 и удостоверение за липса на данъчни задължения по чл.87, ал.6 от ДОПК, освен когато те са отсрочени или разсрочени по реда на ДОПК/чл.7, ал.6 от ЗАВП/.

Дружеството-жалбоподател не оспорва, че не е депозирало в срок изискуемите

документи за финансова стабилност. Поддържа в жалбата, че не представянето им в срок не е равнозначно на това, че дружеството е престанало да отговаря на изискването за финансова стабилност и поради това не пораждало упражненото от административния орган правомощие за прекратяване правата, произтичащи от лиценза на основание чл.11, т.1, б."б" от ЗАвтП. Представя и част от изискуемите по Наредбата и описани по-горе документи. Липсват попълнена справка-приложение №3 към същата наредба и удостоверение по чл.87, ал.6 от ДОПК за липса на данъчни задължения, съотв. отсрочването или разсрочването им по реда на ДОПК при наличие на такива. Приложенияте към молба от 21.06.2010г. до АС-С. град доказателствасчетоводен баланс от 01.01.2009г. до 30.09.2009г. и отчет за приходи и разходи от 01.01.2009г до 30.09.2009г. на дружеството, не са били представени пред административния орган при произнасянето му с обжалваната заповед.

При така установеното по делото от фактическа страна, първоинстанционният съд намери жалбата за неоснователна по следните съображения:

В съответствие със съдебната практика, оспорената заповед е индивидуален административен акт по дефиницията на чл. 21, ал.1 от АПК - едностранно властническо волеизявление на административния орган за преустановяване действието на лицензионен административен акт - лицензия №370/18.10.2007г., в случая С този нов акт се погасява учреденото вече субективно право на дружеството - жалбоподател /адресат на лицензията/ за извършване на дейността "международен превоз на товари" при наличието на условия, определени от Наредба № 11. Следователно атакуваната заповед съдържа едновременно черти на преустановителна административна мярка и на индивидуален административен акт със забраняващ характер. Прякото действие на акта е насочено към прекратяване на правните последици на разрешителния административен акт /лицензията/, т. е. - с издаването му се прекратява действието на първия акт и за адресата отново започва да действа общия забранителен режим поради погасяване действието на учреденото му преди това от администрацията "право на изключение". Ето защо двата акта са с реципрочно значение и действие.

Законовата регламентация вмениява доказването на финансовата стабилност в задължение на лицензиария превозвач, като визирият в чл.6, ал.8 от Наредбата, в съответствие с императивния характер на тази разпоредба, срок е преклузивен. Оттук следва, обратно на твърденията на жалбоподателя, че административният орган не е обвързан със задължението по чл.35 от АПК да изяснява фактите и обстоятелствата от значение за случая. Непредставянето в преклузивния срок по чл.6, ал.8 на изискуемите по чл.6, ал.7 от Наредбата документи за установяване на финансова стабилност, в съответствие с носената от лицензиария превозвач доказателствена тежест, овластява и задължава административния орган да приеме за настъпила правната последица по чл.11, т.1, б."б" от ЗАвтП, а именно че превозвачът е престанал да отговаря на изискванията за финансова стабилност, което е едно от трите кумулативни условия по чл.7, ал.2 от ЗАвтП. В този смисъл не е налице празнота в закона и превратно тълкуване от административния орган, както твърди жалбоподателят. Недоказаният по надлежния ред факт в установения преклузивен срок, за водещия производството орган е неосъществен факт, т.е. след като лицензиарият превозвач не е изпълнил задължението си да представи и докаже с предварително установените от закона доказателствени средства, че две години след издаването на лиценза продължава да отговаря на изискването за финансова стабилност, то този факт е ненастъпил. Казано

по обратен начин, той е престанал да отговаря на изискването за финансова стабилност. Следователно с пропускането на срока за подаване на документите за финансова стабилност по силата на закона е възникнало правомощието по чл.11, т.1, б."б" от ЗАвтП, упражнено с обжалваната пред съда заповед от компетентния административен орган-изп.Д. на ИА "АА" /чл.11, вр.чл.7 ал.1 от ЗАвтП и Заповед №РА-08-496 от 17.12.2009г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията за упълномощаване на изп.Д. на ИА"АА"/.

Представянето на доказателствата по чл. 6 ал. 7 от Наредба № 11 от 2002 г. пред съда е ирелевантно за законосъобразността на административния акт, с който са прекратени правата на лицензирания превозвач. Преценката за финансовата му стабилност се извършва по формулата на чл. 6, ал. 3 от Наредбата въз основа на изискуемите се документи. Възможно е и при представени книга в пълен комплект, което освен това не е налице в настоящия случай, превозвачът пак да не е финансово стабилен и правата му по лиценз да бъдат прекратени. Ето защо представянето на доказателствата само по себе си не установява финансова стабилност, а е само предпоставка за нейното определяне, съгласно цитираните разпоредби на Наредбата.

Не е налице и твърдяното от жалбоподателя съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неуведомяване за започване на производството -чл.26 от АПК. Съдът в този съдебен състав споделя мнението, че за изпълнението на публичноправни задължения, каквото е задължението за представяне на справка за финансова стабилност с приложенията към нея, не е необходимо уведомяване, след като е налице нормативно конкретно определен срок за изпълнението им. Дори и да се приеме обратното, то така допуснатото нарушение не е съществено и не обуславя само по себе си отмяната на акта. Уведомяването, освен начин за конституиране на страни в производството, цели и обезпечаване на правото на защита на заинтересованите лица. Доколкото правото на защита може да се осъществи в пълен обем и на следващ етап от развитие на административното производство, само по себе си неуведомяването не е съществено процесуално нарушение и основание за отмяна. В конкретния случай, жалбоподателят упражни в пълен обем правото си на защита в съдебното производство, но не доказа факти и обстоятелства, които да са от естество да повлияят върху съдържанието на издадения административен акт.

Не е налице най-сетне и твърдяното противоречие с целта на закона. Предвид характерната за лицензионните режими императивна уредба, административният орган действа при условията на обвързана компетентност и при осъществяване на основанията, визирани в чл.11 от ЗАвтП е длъжен да упражни правомощието си за издаване на заповед за прекратяване правата, произтичащи от издадения лиценз. Противопоставеният от дружеството жалбоподател частен интерес /правото на труд и препитание на работещите в дружеството/ не е равнозначен по степен на значимост на защитения от законодателя обществен интерес чрез императивното уреждане на отношенията за осъществяване на международен превоз на пътници и товари.

С оглед на изложеното и поради липсата на други установени служебно по реда на чл.168, вр.чл.146 от АПК основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, съдът намери жалбата за неоснователна.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл. пето от АПК, Административен съд-С. град, II отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на “Л. К.” Е., ЕИК* срещу Заповед №РД-09-01-399/22.03.2010г., издадена от И. Д. на Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация”.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд С.-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: